

ŠELMY -Z- OLÝMPU

Lucy Coatsová

Hlídač
podsvětí

FRAGMENT

Šelmy z Olympu

Hlídač podsvětí

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Lucy Coatsová

Šelmy z Olympu: Hlídač podsvětí – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

ŠELMY
-Z-
OLYMPU

Text copyright © 2015 by Lucy Coats
Illustrations copyright © 2015 by Brett Bean
Translation © Miroslava Kopicová, 2019

ISBN tištěné verze 978-80-253-4408-8
ISBN e-knihy 978-80-253-4500-9 (1. zveřejnění, 2019)

ŠELMY -Z- OLYMPU

Lucy Coatsová

Hlídač
podsvětí

FRAGMENT

A large, ornate, black decorative flourish that starts with a sharp hook at the top left, loops around, and ends in a small swirl at the bottom right. It frames the title text.

KAPITOLA 1

OFICIÁLNÍ STRÁŽCE BOŽSKÝCH ŠELEM

Démon, syn boha Pana a také nový oficiální strážce božských šelem, měl bolení břicha.

Byl to břichabol kolosálních rozměrů.

Démon usoudil, že dokonce ani obrovský titán Atlas tak velké bolení břicha nikdy neměl.

Ležel pod svou dekou na půdě ve stájích a přál si, aby si byl nedával těch posledních deset medových koláčků, které mu bohyně

Hestia nabídla jako „svačinku na cestu domů“. Po slavnostní hostině bohů byl tak nacpaný, že celou noc nezamhouřil oka. Při vyhlídce na to, že bude muset jako obvykle brzy ráno vykydat hnůj na kolečka a pak ho naházet storukým monstrům dolů do Tartaru, se cítil zelenější než zplesnivělý špenát. Na slaměné matraci se převracel a hekal. Zavřel oči a přál si, kéž by tak Éós, bohyně úsvitu, se začátkem nového dne trochu posečkala.

„Hej! Démone! Mám hlad! Kde je snídaně?“ hlasitě křikl kdosi zdola.

Ozvalo se rachocení a škrabání drápů po žebříku a padacími dveřmi nakoukl dovnitř gryf. Natáhl hlavu a svým ostrým zobákem šťouchl Démona do břicha.

„Běž pryč, gryfe,“ zaúpěl Démon. „Je mi špatně. Hodně špatně. Vlastně bych mohl každou chvíli umřít.“

„Hm,“ řekl gryf. „No, moc dlouho bych tu nepolehával a neumíral. Zaslechl jsem od nymf, že budeš mít *dnes ráno významnou návštěvu*. A na tu neudělá moc dobrý dojem nějaký líný čeledín, který SVÉ SVĚŘENCE JEŠTĚ ANI NENAKRMIL!“ Když gryf zařval posledních pár slov, strhl Démonovi deku a klovl ho do bosých prstů na noze, až z nich začala téct krev.

„Auvajs! NO TAK JO!

Dyť už jdu.“

Démon vyskočil z postele a hodil na sebe svou starou tuniku. Dva léčiví hadi, Offy a Yukus, kteří bydleli

v jeho kouzelném náhrdelníku, se pustili do uzdravování jeho ubohých zakrvácených prstů. Ve srovnání s všelijakými hroznými poraněními, která Démon utrpěl od té doby, co pracuje ve stájích na Olympu, to byla snadná práce.

Kouzelní hadi byli brzy hotovi a znovu se mu stočili kolem krku. „Významná návštěva?“ zeptal se Démon gryfa, když si zavazoval kolem pasu svůj stříbrný provaz.

„Hmmm!“ pronesl záhadně gryf a poklepal si jedním špinavým drápem na zobák.

„Občas umíš být dost protivný,“ odvětil Démon. „Každopádně nemám kdy mít těžkou hlavu z nějaké hloupé návštěvy. Jak jsi mi před chvílí tak laskavě připomněl, mám práci.“ Když ale slézal po žebříku, ucítil, jak ho kdesi pod žebry tlačí malý nervózní knedlík. Co když je tou důležitou návštěvou Héra? Co když pro něj

má nějaký další nesplnitelný úkol? Co když mu bude vyhrožovat, že ho promění v hromádku popela? Slyšel, jak se gryf nahoře sám pro sebe pochichtává. To nikdy nevěstilo nic dobrého.

Démon se vydal vykydat hnůj, který vyprodukovaly Sluneční krávy, zkontrolovat, jestli nymfy podojily jednorožce, a nakrmit všechna nesmrtelná zvířata zbytky ambrózie. Když s tím byl hotový, třeštila mu hlava bolestí a měl pocit, jako by se mu v žaludku prohánělo stádo lidožravých koní. Jeho nová kamarádka, devítihlavá hydra, mu naštěstí pomáhala a v tlamách za ním nosila všechny kbelíky, hrábě, mopy a košťata.

Taky ocasem postrkovala kolečko s hnojem.

„Děkuju, Doris,“ řekl, když vyklopil na skluzavku poslední páchnoucí hromadu hnoje. Monstra, která žila dole, uznale zahučela. Hydra se na něj zubila a stovky jejích ostrých

zoubků házely odlesky bledého slunečního světla na nadýchaná růžová prostěradla bohyně Éós, která se za úsvitu sušila na nebi. Hydra byla šťastná, že má pořádné jméno, a byla Démonovi tak vděčná, že jí zachránil život, že by pro něj udělala téměř cokoli.

„Doris ráda pomáhá,“ zahlaholila. Pak na Démona zamrkala devíti páry očí s dlouhými zelenými řasami. „Teď dobrůtky pro Doris?“ dožadovala se s nadějí v hlase.

Démon jí hodil pár zbylých kousků ambróziového koláče a Doris se odebrala do rohu stájí, aby je spořádala. Za chvíli už pod sebou měla loužičku slin – hydry nadělají při jídle vždycky pěkný nepořádek. Démon se zašel na marodku podívat, jestli by pro něj Hefaistův lékařský kufřík neměl něco, po čem by se mu udělalo lépe od žaludku. Byl sice určený pro zvířata, ale v téhle fázi už mu to bylo jedno.

Jen se chtěl znovu cítit normálně. Když otevřel dveře marodky, přivítala ho konejšivá vůně obvazů napuštěných aloe a levandulí. Na stole před ním ležel velký hranatý stříbrný kufřík. Když zvedl víko, rozblikaly se známé jemně modré znaky.

„Uvedte povahu naléhavých zdravotních potíží vašeho zvířete,“ pronesl skřípavý hlas.

„Nejde o zvíře. Jde o mě,“ zaskuhral Démon, třel si bolavé břicho a už se zase hrozně litoval. „Mám strašné bolení břicha a v hlavě mi buší. Myslím, že bych mohl i umřít, jestli s tím něco neuděláš.“

Nezmínil se, že příčinou toho bolení břicha je, že snědl příliš mnoho Hestiiných medových koláčků.

Z kufříku vyskočila tenká stříbrná trubička s plochým kotoučkem na konci a po zemi se natáhla k Démonovi. Zastudila ho pod tunikou,

až ucukl. O chvílku
později se stáhla
zase zpátky.

„Chyba číslo 435.

Lidské onemocnění.

Nekompatibilní

s komputací v datovém programu. Nelze pomoci. Děkujeme za váš dotaz.“ Kufřík se rychle zavřel s konečným hlasitým zacvaknutím.

„Hloupá krabičko,“ odsekl Démon a praštil do kufříku, až v něm zachrastilo. Kufřík se maličko pootevřel a směrem k Démonovi vyplázl malý stříbrný jazýček.

Vydal velmi nezdvořilý prdící zvuk, načež se znovu zaklapl.

Když Démon vyběhl ven a práskl za sebou dveřmi marodky, spatřil, jak z velké pukliny v zemi vyrazil vířící oblak totální temnoty. Byl si jistý, že tam ta puklina ještě před pěti

minutami nebyla. Oblak se děsivou rychlostí řítí ke stájím se zvukem připomínajícím tisíce bušících kladiv. Tlukot Démonova srdce prudce zrychlil. Tohle bude nejspíš znamenat, že přichází ta gryfova významná návštěva.

A large, ornate, black decorative flourish that starts with a sharp hook at the top left, loops down and around, and ends with a small swirl at the bottom right. It frames the title text.

KAPITOLA 2

VÝZNAMNÁ NÁVŠTĚVA

Démon doběhl ke dvoukřídlým dveřím stájí těsně před tím, než k nim dospěl i hřímající temný oblak. Spěšně si urovnal tuniku a prsty si prohrábl vlasy. Doufal, že v nich nemá slámu. Z černočerné tmy se vynořila velká noha ve špičaté botě. Démon zachytil závan čehosi podivného. Bylo to cítit tak nějak vlhce a zatuchle, jako spousta starých, mrtvých věcí, a pachem spálených vlasů. Za nohou následovala vysoká postava zahalená v černém

plášti. V jedné ruce ukryté v rukavici držela obrovskou přilbu posázenou krvavě rudými rubíny a ve druhé otěže, které hodila Démonovi. Otěže, jak se zdálo, vedly k nějaké věci (nebo věcem) uvnitř temnoty.

„Posspěšššš sssi a dej mi je do sssstáje, milý chlapčččče,“ sykla postava měkkým, nebezpečně znějícím hlasem. „A najdi pro ně nějaké massso, buď tak lassskav. Ten budižžžžkničččemu, sssatyr Sssilénoss, sssse je pokouššššel nakrmit zzzzbytky ambrózzzie, kdyžžžž jsssem tu byl napossled. Vzppomínám ssssi, žžžže mu na nohou ssssežžžžehli všššechny chlupy.“ S těmi slovy postava odkráčela k Diovu a Héřině paláci. Démon za ní zůstal civět s otevřenou pusou.

„Takže už dorazil, jak vidím,“ poznamenal gryf tak těsně u Démonova levého ucha, až Démon leknutím málem upustil otěže.

„K-kdo... c-co...?“ vykoktal ze sebe Démon.

„Chci říct... kdo to vůbec JE?“ zeptal se nakonec, když se mu podařilo správně poskládat slova.

„Tohle? No, to je Hádes. Pán podsvětí.

Postrach Tartaru. Bůh SMRTI. Poněkud ohromující, že ano?“ podotkl gryf. Pak popotáhl. „Koukám, že s sebou ty zatracené potvory vzal zas,“ poznamenal mrzutě. „Jsou jeho pýcha a radost, ale byl bych radši, kdyby si vystačil s koňmi. Dej je raději dozadu do těch ohnivzdorných stání. Když tady byly posledně, málem nám to tu celé podpálily. A co provedly chudákovi starému Silénovi... Radši na to ani nemyslet. Měl puchýře hezkých pár měsíců.“

Démon zkusmo ťukl
otěžemi, které mu
Hádes hodil do ruky.
Vypadaly, jako by byly
udělané z ohebného

modročerného kovu. Byly lehké, ale hodně pevné. Ať už bylo na konci cokoliv, zařvalo to a zatáhlo za otěže opačným směrem. Ze tmy přímo proti němu vyšlehly dva modrobílé plameny. Oba se s gryfem na poslední chvíli přikrčili, zatímco za nimi zasyčelo a zmizelo pět balíků speciálního sena pro Sluneční krávy.

„Honem zahraj na tu tátovu píšťalu!“ zaslechl mezi tím řevem křiknout gryfa. „Nevím, jestli funguje i na zemské draky, ale za pokus to stojí!“

Nato gryf zmizel za rohem. Démon jednou rukou držel cukající se otěže a druhou šmátral v kapse své tuniky.

Draci? pomyslel si. *Draci? DRACI?* Jeho nohy by se nejraději rozběhly jedním směrem, jeho zběsile bušící srdce druhým. Vydoloval z kapsy Panovu píšťalu, rychle si ji přiložil k ústům a začal hrát.

Do řevu a šlehajících plamenů se snesla záplava zvonivých tónů a napjaté otěže v Démonově ruce okamžitě povolily. Z temnoty se ozvalo pobrukování a z příšeří pomalu vykoukly dvě obrovité bronzově hnědé šupinaté hlavy.

Velikánské oči krácejících zvířat se podobaly Héřiným zlatým talířům. V jejich hloubi žhnuly temně fialové plamínky.

Země se s každým krokem jejich obrovitánských nohou zakončených drápy otřásla. Jejich těla pokrývaly ostré trny jako neproniknutelné brnění, z nozder se jim valily obláčky přízračného bledého kouře.

Démon hrál na píšťalu, seč mu síly stačily, a netroufal si ani na chvilku přestat. Táhl zvířata za sebou až na zadní konec stájí ke kamenem obloženému kotci. Vždycky přemýšlel, pro jaká zvířata tam asi je. Teď už to věděl.

Jestli si říkal, že dostat draky do jejich ohrady bude těžká práce, odstrojit je ospalé jednou rukou bylo téměř nemožné. Nakonec se mu to ale podařilo. Šplhal po jejich ostnech jako po žebříku a rozepnuté kovové postroje hodil před dračí kotec s tím, že je pak naleští. Když byl hotov, vycouval z kotce, zavřel za sebou ohnivzdorná vrata a utekl do bezpečné vzdálenosti, než sebral odvahu konečně přestat hrát.

Všude bylo náhle báječné ticho. Ve stájích se nepohnula ani noha, žádné zvíře se neozývalo. Jukl do klece na gryfa. Ten ležel na zemi a zlehka pohvizdoval zobákem ze spaní. Ostatní Démonovi svěřenci na tom byli podobně.

Dokonce i velký škorpion ležel na zádech se stočeným bodcem. Démon se usmál a podíval se na svou spolehlivou píšťalu od Pana.

„Díky, tati,“ špitl. Bolest břicha už ho přešla a cítil, že má jasnou hlavu. Přežil. Opět. Pak si

ale vzpomněl na tu další věc, co po něm Hádés chtěl. „Maso. Kde tu mám najít nějaké maso?“ lámal si hlavu. Na Olympu byly většinou k jídlu jen ambróziové koláčky. S výjimkou dnů, kdy byla hostina.

Hostina! To je ono! Možná z té včerejší ještě nějaké maso zbylo. Jasně si vzpomínal, jak na Hefaistových kouzelných servírovacích vozících projížděla kolem nějaká pečená žebírka. Zastrčil si píšťalu znovu do kapsy a vydal se ke kovárně pod horou.

Bůh kovář mu vždycky dobře poradil.

Hefaistos ležel na kamenitém gauči, přikrytý umouněnou dekou, přes hlavu měl rozprostřený špinavý kapesník. Jeden z jeho zlatostříbrných automatických robotů jemně dmýchal měchy, aby udržel oheň tiše žhnoucí. Zvedl kovový prst k ústům.